

Doc 1835

משה שרה היקר, -

בעודך עורך מסע קצר בקצוי=מערב הייתי נתון
לספרך=שבמורח. הטה יהיו עמדי מן הצד עד שנתפניתי לקראו
ברציפות ובעיון כראוי לו ואכן יצא הפסד=האחור בשכר ההנאה
המלאה והנכונה. קבל נא, איפוא, עכשו את הודתו של קורא
שהוא כבר כיום אחר מאלפיים, חבור רב=הנופת ורב=החעמקות
יצא מתחת ידך, חבור שנכתב חוץ כדי חנועה מהירה ובלתי=
פוסקה וחוך כדי שפנט על שפעוח נופים והפעוח אדם ועם זאת
ראיתו מפורטת וחדה והגותו גם מפרידה ומפסימה את הפרטים
וגם מהתה ומבליטה את הקוים הכוללים. נוסף על מראות=ארץ
ומראות=אדם של אותו עולם זר וגדול שאתה מצייר בהשפוח
בהבורך גם זירותיו הפוליטיות ואף את הרובד הזה עלה בידך
להאר האור מלא היותו ותריפות, וכך יוצא שהמעברים בין הרובדים
השונים שבספר - הרובד האנושי והרובד ההדיני, הם מעברים
טבעיים ומתקבלים על הלב, לדעתי זה אחד הישגיו החשובים של
הספר. יסוד הדין=והשבון הרשמי שלו - והרי המשימה ההדינית
אשר לספר יצאה למסע זה היא מופ=סוף עיקרו ועלחז=הראשונה -
מתחזקת להפליא בכל שאר יסודותיו ואין הם פוגמים זה בזה ואינם
נוטלים זה מערכו של זה, אותה פלאסטיות חריפה שבחאור הנופים
וההמונים (אני נוטל מכל הבא ביד - אם את האור המקדש ההודי
על כל הרוחש והמחרחש בו ואם את האור הכביש הניסאלי על השפעה
הנוהרת בו ואם את השורות על הלילה לרגלי ההימאלאים לאור הכוכבים)
אינה מתחזקה גם בספור הפגישות הרשמיות הנעשות מלאות מתח וענין
מחוך כמה מהן נשקפות דמויות אנשים זרים ומזפלאים הנחרתים בזכרון.
ובחוך כל אלה ומבעד לכל אלה - רגש הוקרה והערצה
עולה בלבו של הקורא לנוכח אותו קרב=יהיד רצוף ודרוך שערכת, במסך
כל אותו מסע, בחוך עולט רחוק ונכרי שנקלעת לחוכו בזמן הפחות
נוח לכך. אכן צדקה נעשתה לישראל שדוקא באותם ימים נמצאה אתה
עם. כמיין דגש של צופה=בחתרות אופף את קוראין למראה כוחך המזהיר
והמד המחמודד עם גאות רבה של איכות ואי=הבנה וזרות.

ארף נא את חודתי וברכה
אל כל חודות וברכות שקבלת,